

DOSSIER DE PREMSA

Organitza:

Acció Cultural del País Valencià

Col·laboren:

Ajuntament d'Elx

Ajuntament de Gandia

Ajuntament de l'Eliana

Ajuntament d'Onda

Ajuntament de Vinaròs

Aplec de la Plana

Centre Ovidi Montllor

Companyia de teatre La Dependent

Fund. Casal Jaume I La Safor-Valldigna

Octubre Centre de Cultura Contemporània

Pub Cap i Cua de Xàtiva

Teatre Principal d'Alcoi

Alacant Rock

Consell de la Joventut d'Alacant

Més informació:

Sandra Obiol 654696032

Centre Ovidi Montllor

www.acpv.cat/tirant

PRESENTACIÓ

L'abril de 1992 es va celebrar la primera edició del Tirant de Rock. A Acció Cultural del País Valencià decidíem a principis dels noranta fer convergir tots els esforços fets fins aquell moment per la música en català amb la constitució d'una plataforma per tal de difondre els treballs dels joves grups, per tal de posar en contacte a músics d'arreu del nostre territori, per tal d'ampliar i consolidar un públic cada vegada més nombrós, i per tal de difondre i projectar la creació musical en la nostra llengua. La proposta que us presentem és l'hereva directa d'aquella feina: del Tirant de Rock, però també dels centenars de concerts que a les seues diferents seus territorials ACPV ha organitzat al llarg del temps.

Conscients que vivim en una situació estranya, on la cultura pròpia necessita obrir-se pas en un entorn de veritable excepció, ens plantegem la nostra tasca com l'aportació a una feina col·lectiva. Volem per tant oferir suport a la feina de militància quotidiana que representa encara avui en dia fer i escoltar música en la llengua del nostre país. Volem anar bastint amb cançons un ample ordim de complicitats que mantinguen la nostra cultura ben viva.

El Temps, novembre de 2008.

Cultura | Música

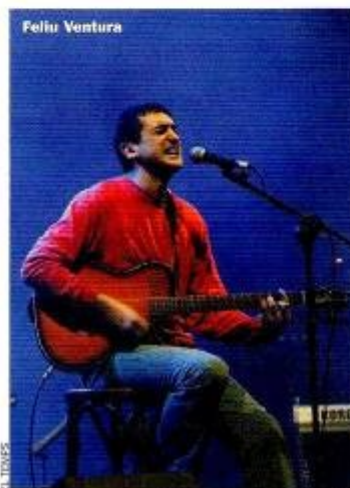
Cançons pertot arreu

La delegació alcoiana d'ACPV ha organitzat un acte sonat per celebrar el cinquè aniversari: cinc concerts simultanis a diversos punts del País Valencià, el 13 de novembre; un gran concert a Alcoi, el 14; i l'edició d'un CD compilatori.

El Tirant de Cançó, una singular iniciativa d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), omplirà de música autòctona la geografia valenciana. El dijous 13 de novembre tindran lloc cinc concerts simultanis a Onda, Gandia, Alacant, València i Elx. L'endemà, els mateixos artistes que participen en aquestes actuacions es trobaran a Alcoi, on oferiran un gran recital que posarà fi al programa d'activitats del cinquè aniversari del Centre Cultural Ovidi Montllor (CCOM). Tots els assistents a aquesta festa de la música en valencià, a més, rebran un CD editat pel CCOM, que recull una cançó de cadascun dels 37 solistes i grups que han passat pel centre alcoià durant aquests primers cinc anys de vida.

El dijous 13 i el divendres 14 de novembre sonaran cançons per tot el País Valencià. Acció Cultural, mitjançant la seua delegació alcoiana del Centre Cultural Ovidi Montllor, ha organitzat cinc concerts simultanis a cinc ciutats diferents, tots interpretats per alguns dels autors més importants de l'escena musical actual: a les 20 h, Feliu Ventura tocarà a l'aula magna del campus de Gandia de la Universitat Politècnica de València; a la mateixa hora podrem gaudir de la música de Pau Alabajos i els Arthur Caravan al paranimf de la Universitat d'Alacant i a l'Octubre Centre de Cultura Contemporània, respectivament. Un poquet més tard, a les 20.30 h, serà el torn de Miquel Gil a la Llotja, sala cultural d'Altabix d'Elx, i dels VerdCel a la Cassona d'Onda. El divendres dia 14 tots aquests intèrprets es reuniran a Alcoi per oferir un concert conjunt a partir de les 22.30 h al Teatre Principal.

Els assistents a aquestes actuacions,

a més, seran obsequiats amb un CD doble editat per ACPV, com a cloenda del cinquè aniversari del Centre Ovidi Montllor. El compacte inclou temes de tots els artistes que han passat pel CCOM: 37 propostes musicals de la més àmplia diversitat d'estils.

La iniciativa parteix precisament de l'aniversari d'aquest centre cultural i civí que Acció Cultural del País Valencià va crear a Alcoi ara fa cinc anys. Com a culminació de l'efemèride, el CCOM

volia mostrar gratitud cap als artistes i també cap al públic que ha assistit a les desenes de concerts que el centre ha ofert des que va obrir les portes, tal com explica la seua coordinadora, Sandra Obiol: "Vam pensar que l'edició d'un CD podia ser una bona manera de commemorar tots aquests anys d'activitat. La cosa més important d'aquests cinc anys d'experiència és la complicitat que hem trobat sempre, tant per part dels artistes com del públic. Per això, creiem que un disc amb tots els qui han actuat al CCOM és una bona manera de difondre l'obra dels artistes, i alhora d'agrair el suport del públic."

Difusió de la música valenciana.

Però la cosa no acaba ací. Acció Cultural ha decidit de reprendre l'esperit del Tirant de Rock, aquells grans concerts que van significar un vertader sotrac musical per a diverses generacions de valencians que fins aleshores sabien ben poca cosa del rock fet en la nostra llengua. I, aprofitant l'edició del disc, ACPV ha optat per amplificar la difusió més enllà de l'Alcoià-Comtat, àmbit natural del Centre Cultural Ovidi Montllor. El coordinador d'ACPV, Toni Gisbert, destaca, a més, el fet que aquesta iniciativa puga contribuir a la difusió de la música en valencià: "La publicació d'un CD com aquest és una bona notícia per a la nostra música, perquè aplega el treball de pràcticament els millors artistes de cançó del país. I per a Acció Cultural és una prioritat difondre i impulsar la cultura del nostre territori, en la qual ocupa un important espai el treball dels nostres cantants i músics. Per això, vam creure adient de presentar-lo simultàniament a diverses poblacions de la millor manera possible: amb música de qualitat feta per músics valencians de nivell."

I la iniciativa cristal·litza en forma de concerts simultanis: cinc propostes musicals valencianes d'alt nivell sonaran alhora sobre cinc escenaris de comarques diferents. I divendres, finalment, tots aquests músics s'aplegaran al Teatre Principal d'Alcoi, en un concert ben singular i difícilment repetible.

Pau Grau

■ **Més informació:** www.acpv.cat/alcoi

PROGRAMA

Una vegada més ACPV aposta per la música en català. Una vegada més ens constituïm en fil conductor entre creadors i públic. El proper divendres 26 de febrer la música en valencià sonarà amb força al nostre país: 11 concerts, 9 ciutats.

DIVENDRES 26 DE FEBRER

Vinaròs	22h.	Els Amics de les Arts	Auditori municipal Venceslao Aiguals d'Izco (Pl. del mercat s/n)
Onda	20h.	Feliu Ventura	La Cassola (Balmes, 2)
L'Eliana	22.30h.	Miquel Gil	Auditori Municipal (Plaça Jutge Miquel Comes s/n)
València	20h.	El petit de cal Eril	Octubre Centre Cultura Contemporània (Sant Ferran, 12)
Xàtiva	23h.	Batà+Hugo Mas	Cap i Cua (C/Corretgeria, 5)
Alcoi	22h.	Quimi Portet	Teatre Principal (Sant Tomàs, 5)
Gandia	20:30h.	Òscar Briz	Espai d'Art (c/Fundació Vicent Ferrer)
Alacant	20h.	Clara Andrés	Club Información (Avg.Doctor Rico 17)
Elx	22h.	Arthur Caravan+Senior i el Cor Brutal	La Llotja (Pl. La Llotja s/n, Barri Altabix)

Els Amics de les Arts

(Electro Avant Pop d'Autor) Després de dues maquetes, *Catalonautes* i *Roulotte Polar*, Els Amics de les Arts publiquen l'any 2008 *Castafiore Cabaret*. La gira de presentació els porta arreu del principat a llocs com l'APolo 2, la Mirona de Salt, la Farinera o a Palma de Mallorca. Actualment acaben de publicar el seu

segon disc titulat *BED & BREAKFAST*.

Algunes crítiques:

"Un disc magnífic amb cançons extraordinàries. La seva cançó "L'home que treballa fent de gos" serà un dels himnes del Delicatessen" Delicatessen d'Albert Puig (IcatFM).

"S'acaba de reinventar el pop-folk català des dels caps pensants i les veus cantants d'un jove quartet inigualable, increïble, sofisticat, intel·ligent, provocador i carregat d'ironia. Es diuen Els Amics de les Arts." Lluís Gendrau, Enderrock.

"Els Amics de les Arts són la sensació de la música que es fa al país actualment." Jordi Basté (*El Món* a Rac1).

Més informació: www.elsamicsdelesarts.cat - myspace.com/elsamicsdelesarts

Feliu Ventura

El trajecte de Feliu Ventura comença amb la publicació l'any 1996 de la seua primera maqueta en format K7. Després de fer rodar les seues primeres cançons arreu del territori, l'any 2000 publica el cd *Estels de tela* amb una millor qualitat de so i un concepte musical més definit.

Però tot just és un camí encetat en la construcció d'una veu pròpia. Tot i això aconseguirà el cinquè millor disc de cançó de la revista Enderrock i una de les cançons incloses "Estadi Xile" serà la tercera classificada en el X Festival Internacional de Todas las Artes Víctor Jara de Xile. Després de dos anys de preparació, perfeccionant lletres i triant sons, produït per Borja Penalba, apareix l'any 2003 el cd *Barricades de paper* amb la discogràfica Propaganda Pel Fet. El 2005 enceta una gira de col·laboració amb Lluís Llach que es materialitzarà en la publicació del disc en directe *Que no s'apague la llum*. El 2006 acaba amb la publicació d'*Alfabet de Futur*.

Feliu Ventura s'ha consolidat com una de les veus catalanes del sud que configuren el panorama de la cançó catalana del segle XXI amb un discurs compromès en la lírica i contemporani en la música. La flor del taronger, com alguns mitjans l'anomenaren fa 4 anys, és avui dia fruit madur.

Algunes dades:

Que no s'apague la llum, CD-DVD en català més venut del 2005

Alfabet de futur, 3 mesos consecutius com a CD en català més venut (oct, nov, des 06)

Premis oficials:

- Premi Enderrock Millor Artista 2006, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Disc 2006, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Cançó 2006, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Directe 2006, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Artista 2005, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Disc 2005, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Cançó 2005, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Enderrock Millor Directe 2005, categoria cançó d'autor (per votació popular)
- Premi Frontera 2004. Festival Altaveu Frontera, St Boi de Llobregat 2004

Més informació: www.feliuventura.com - www.myspace.com/feliuventura

Miquel Gil

Miquel Gil nascut a Catarroja (València) és un artista dotat d'un treball innegable però de difícil catalogació: Fugisser, erràtic, inquiet... Ningú el va obligar a abandonar Al Tall després de deu anys de la seua fundació, però a finals dels 80, el cantant de Catarroja necessitava respirar altres aires i

transgredir els límits del folk per endinsar-se en els camins del mestissatge, encara poc explorats en aquella època. Així va crear Terminal Sur, un grup carregat de bones idees i avançat al seu temps que no va tenir la paciència d'esperar que arribes l'hora de la World Music. Després va venir gairebé una dècada de silenci. De tant en tant se'l sentia aquí o allà, posant la seua inconfusible veu trencada al servei dels altres. Al cap i la fi, Miquel Gil ha estat un vocalista molt sol·licitat: sempre se l'ha considerat "el de la veu rara", "el que sembla mig gitano", "el que canta flamenc en valencià".

Però ell mai no ha cantat flamenc, sinó que ha investigat la polifonia mediterrània i l'escalística del cant d'estil valencià. Un altre cosa és que allò que al País Valencià anomenen "Per la de l'u", a Andalusia es digui "Fandango". A les seues arrels ens remetem.

El secret de la proposta de Miquel Gil és que surt directament del més blau de la Mediterrània. No té sucedanis, ni cau en les temptacions folkloriques que tant agraden a no iniciats o turistes de la música. El valencià toca fons sense entendre de fronteres ni debats sociolingüístics. Sentir com canta Un silenci, Amaga l'arbre, Katà o Primavera, fa el mateix efecte que posar-se unes gotes als ulls d'aquelles que amplien el camp de visió, perfecte per a aquells que encara no creuen que la cançó és un art que supera les etiquetes. I no assenyalo ningú. (J.M. Hernández Ripoll)

Per a més informació: www.miquelgil.com i www.myspace.com/miquelgil

El petit de cal Eri

En moltes llengües del món, jugar és sinònim de tocar música. Aquesta equivalència també és bona a Guissona, dalt de l'altiplà de la Segarra, on va néixer i juga amb cançons en Joan Pons, el Petit de Cal Eri. Amb el seu inconfusible accent de ponent, ens canta cançons senzilles que viatgen a llocs inesperats. Ens parla de coses petites i d'animals de totes les mides. De la vida desenfeinada al poble. De no fer res i fer de tot. De la boira i del sol. Sempre en la millor tradició del folk psicodèlic: So orgànic i càlid, girs experimentals, regust popular, moments naïf, flautes, melòdiques, xilòfons, sorollets inclassificables... Se'l podria emparentar amb Gorky's Zygotik Mynci i Música Dispersa, amb Flaming Lips o la Incredible String Band. Però tot el que fa té un segell propi, potser per l'optimisme rural, l'olor de xiclet i el siroll de tractors de la Segarra. A més de Joan Pons, completen la formació David Paco (baix), Lluís Rueda (sirolls) i Càndid Coll (bateria).

Més informació: <http://www.myspace.com/elpetitdecaleril>

Batà

Batà és un nou projecte dins del panorama de la música d'autor al País Valencià. Després de l'experiència assolida i demostrada en altres projectes musicals i amb la pell assaonada de carretera i escenaris, arriba aquesta nova proposta carregada d'originalitat, emotivitat, expressivitat i senzillesa. Batà parteix de la cançó d'autor però anant més enllà. Amb

una poètica personal i sonoritats pròpies de la cançó, una acurada posada en escena i un delicat treball de melodies vocals, el concert pren aires, a vegades intimistes, a vegades carregats d'ironia i de crítica amb textos més explícits. La finalitat és crear un espectacle amb moments melòdics preciosistes i rics en harmonies així com moments més irònics, explícits i contundents amb reflexions de caire social i crític.

Més informació: www.myspace.com/projectebata

Hugo Mas

Hugo Mas (opera prima de l'autor) és un disc molt personal i allunyat dels standards més habituals de les radiofòrmules, a cavall entre les vísceres de l'underground i la bellesa formal, i amb una presència escènica molt poètica i contundent. Actualment es pot enclavar dins la tendència musical-poètica

SPOKEN WORDS. Els arranjaments són molt acurats i treballats, i suposen una tímida injerència en el terreny del jazz des de músics de diferents tendències a la recerca de noves sonoritats. El producte final és bell, senzill, emotiu, sobri i minimalista.

Algunes crítiques:

"Hugo Mas s'acosta a altres referències, com Llach, el Jazz o la *Chanson*, amb personalitat i construint un hàbitat que frega amb freqüència l'excel·lència per la seua capacitat de generar climes i sensacions. Un disc amb vigorosos textos propis i aliens" (*Xavier Aliaga, El PAÍS, 2 de juliol de 2009*).

"I quina sorpresa sentir-lo cantar en una llengua natural, emotiva i abrupta i delicada al temps. De temps que no s'escoltava una veu cantant i dient eficaçment la poesia. Hugo Mas va atraure l'atenció dels que l'escoltàvem només eixir a escena i parlar al públic; i es va guanyar a l'auditori espectador quan es posà a recitar i a canta, amb la seua veu fosca i fresca, íntima i tavernària al mateix temps." (*Josep Piera, escritor i poeta. Diari Levante 19 de juliol de 2009*).

"Amb el seu primer disc, Hugo Mas demostra que hi ha vida més enllà de les estreteses i la languidesa de la política valenciana" (*Manel Rodríguez, escritor i poeta, Diari Levante 07 de març de 2009*).

Més informació: www.myspace.com/hugmas

Quimi Portet

Quimi Portet enceta el seu vessant com a artista en solitari quan encara és component de El Último de la Fila. Amb mitjans molt precaris i en només quinze dies escriu i grava un primer àlbum, *Persones estranyes* (1987). Una dècada més tard, precipitant l'anunci oficial de la dissolució d'El Último de la Fila, edita *Hoquei sobre pedres* (1997). Un àlbum que deixa clares les seues intencions, amb una renovació notable de la sonoritat del pop-rock en català. L'àlbum rep el premi al millor disc de l'any en la 10a edició del Festival Altaveu.

Cançoner electromagnètic (1999), d'una producció molt

elaborada confirma la sonoritat pròpia de Quimi Portet, que comença a ser valorat com a productor (no oblidem, però, que ja havia produït o coproduït tots els treballs de "El Último de la Fila"). Aquest disc rep el Premi Puig Porret 1999 al millor àlbum de l'any que atorga anualment la crítica musical.

Acadèmia dels somnis (2001) s'aparta del desplegament tecnològic del disc precedent per a posar accent en la ironia, un element que esdevindrà clau als treballs de Portet d'aquí en endavant. Com en tots els seus discs, en controla amb mà de ferro el resultat. Compon, grava, produeix i mescla el disc, amb l'acompanyament de figures convidades com Pau Donés (Jarabe de Palo), Adrià Puntí i Ángel Celada.

El to sorneguer apuntat es confirma amb *La terra és plana* (2004). En la mateixa línia poètico-irònica apareix *Matem els dimarts i els divendres* (2007). Portet explora en aquest treball les seves tendències més tribals. La tristesa i l'humor, l'obscuritat i la llum, es trenen imperceptiblement per a crear paisatges sonors absolutament originals.

Dos anys després, *Viatge a Montserrat* (2009) sorprèn tothom amb uns textos més emocionals que mai i una estètica musical elaborada, lluminosa i intensa, molt allunyada de l'aspror gairebé tribal i marcadament malenconiosa dels dos treballs anteriors. Sota l'aparença d'un fals costumisme, els temes universals de la música popular de sempre esclaten en aquest disc que té la frescor del principiant i l'ofici dels clàssics.

Més informació: www.quimiportet.com

Òscar Briz

Óscar Briz és un compositor excelent: cada cançó és una mostra del seu talent i de la seua capacitat de recollir influències fent que sonen integrades en so propi. Els seus textos, serens i adults, són fruit de la inquietud, la preocupació i l'esperit reivindicatiu del que fa gala, molt lluny d'eslògans obvis i fàcils.

El següent pas que tenia que donar no podia ser un altre que *Asincronia* (Ventilador Music, 2008), el seu quint treball discogràfic, bastant més pop i el resultat de totes les seues experiències: un recorregut per l'autopista AP7, acompanyat per altres intrépits que es sumen al menys és més i a rescatar certs encants del dia a dia que teniem arraconats. Roger Mas (veu) i Remigi Palmero (guitarra elèctrica) l'acompanyen en aquest viatge a través de la cançó "Penseu Pensem"; Miqui Puig ha posat la veu vocodèrica en el tema "Per tu..."

Ara Óscar es troba ultimant els detalls del que serà el seu últim disc que s'acabava de gravar a Manchester i del seu nou projecte *Hotel Paraíso* amb la cantant de jazz valenciana Cristina Blasco.

Premis:

- Premi Altaveu '07 al Millor Disc amb "Quart Creixent"
- Premi Ovidi Montllor '07 al Millor Disc amb "Quart Creixent"
- Finalista Puig - Porret '07
- Premi Enderrock '08 a la millor cançó amb "Tirar a matar"
- Premi Enderrock '08 al Millor Disc de Cançó d'Autor amb *Asincronia*
- Premi Ovidi Montllor '08 al Millor Disc de Cançó d'Autor amb *Asincronia*

Discografia

- Asincronia* (Ventilador Music, 2008)
- Quart Creixent* (Ventilador Music, 2006)
- Identitat Aliena* (Ventilador Music, 2004)
- Purdesig* (VM Distribució, 2003)
- El temps ja ha arribat* (VM Distribució, 2003)

Més informació: www.oscarbriz.net

Clara Andrés

Nascuda a Oliva (València) al 1977, Clara Andrés inicia els estudis musicals a l'Agrupació Artística Musical d'Oliva, entrant a formar part de la Coral i de la banda de música, amb l'instrument de l'oboe, uns anys després.

Al mateix temps inicia d'una manera autodidacta l'aprenentatge de la guitarra, que la durà a fer els

seus primers esbossos de cançons.

No és fins al 2000 quan comença a fer-se sentir publicament com a cantautora en diferents esdeveniments, sobretot a la ciutat de València: Jam'sautors a "Matisse", dia de la dona a "Ca Revolta", Universitat d'estiu de l'Horta a Campanar, concert a l'Ateneu de Russafa, etc.

Grava de manera amateur part d'aquestes cançons en diverses maquetes. Però trobem la seua carta de presentació a la maqueta "Inici", autoeditat i enregistrat a la Fournier (La Garriga) al 2005.

"Inici" ha dut a Clara Andrés a participar a l'Off Mercat del Mercat de Música Viva de Vic 2005, a la sala "Espai" de Barcelona per al programa "DeProp" de TV3, a ser finalista del premi Sona 9 i a formar part amb la cançó "Hui fa vent" de la banda sonora de l'última pel·lícula del Marc Recha.

"Dies i dies" és el seu primer disc, autoeditat i enregistrat a la Fournier (La Garriga) a la tardor del 2007, on es recullen part de les cançons de la maqueta i altres de noves.

Més informació: www.claraandres.com- <http://www.myspace.com/claraandres>

Arthur Caravan

Arthur Caravan és hui per hui una de les més sòlides i serioses propostes musicals en l'àmbit del pop-rock valencià. Així ho acredita el gran nombre de concerts que durant l'últim any ha oferit. El 2009 han estat premiats amb dos Premis Ovidi de la Música en Valencià al millor disc pop-rock de l'any i a la millor lletra per

'Menjars al llit, somnis a la taula'. El seu disc de debut ha sigut designat com a Millor Disc Nacional per la botiga Amsterdam Discos, referent a València des de fa 25 anys i com a Millor Disc valencià per Revista Mondosonoro.

Diuen que les seues cançons omplim els carrerons d'un aire existencialista, sempre inconformista, delitósament evocador i bucòlic. Per fer-se una idea, és com si juntares en una càlida nit de Sant Joan a Ovidi Montllor, Pep Laguarda i Dominique A, amb la intensitat dels Sonic Youth, les progressions de Can i Will Oldham preparant les brases Han compartit escenari amb Pau Riba, Remigi Palmero, Joan Miquel Oliver o Conxita entre altres...à découvrir absolutament!

Algunes crítiques:

"Arthur Caravan, però, suposa la reinvençió de la cançó que rescata del passat influències de rock psicodèlic i progressiu, i que la transforma en moderna, personal i creativa." Lluís Gendrau - iCat FM - març 2009

"Arriba aquest quintet entre el rock d'autor, el melodrama intens, l'electricitat que fa soroll sense perdre l'elegància i l'aire del mediterrani". Rockdelux. Mig 2009.

"Podeu dir-me exagerat, però potser que ja en febrer ens trobem davant un dels millors treballs del que serà aquest 2009. Els d'Alcoi han aconseguit fer un disc de pop fascinant amb excel·lents cançons en valencià, bona poesia, lletres originals i detalls instrumentals sobresalients". Mondosonoro - Edició valenciana - febrer 2009

"Més enllà d'unes o altres influències, més enllà del bon gust a l'hora de nodrir-se de miralls, el que hi ha aquí, per damunt de tot, és un grandíssim talent per a escriure cançons amb vida pròpia, preparades per a estatjar-se en el nostre atlas sentimental i romandre-hi per sempre." Josep Vicent Frechina - La Caseta del Plater - setembre de 2009

Més informació: www.myspace.com/arthurcaravan - www.arthurcaravan.com

Senior i el Cor Brutal

Parir cançons. Això és el que Senior fa. Contar el que li passa, suposant que abans ja li ha succeït a algú o li succeirà prompte. Ser honest amb ell mateix i amb tot el que li importa. Creure que la creació naix de la introspecció i de la necessitat de contar-li a la gent els menuts descobriments que va fent sobre açò tan curt ple de nits tan llargues anomenat vida. Reconstruir-se, perseguir la plenitud. Parir cançons, això és el que fa Senior.

I ara té al seu voltant a la perfecta matrona, una banda de rednecks devastadora i vital: El Cor Brutal. I amb ells ha aconseguit creuar l'oceà i, des de Montevideo fins a Nashville, han fet brollar dotze criatures sinceres, fermes i amables que, juntes i en un cert ordre, conformen *l'Experiència Gratificant* de Senior i El Cor Brutal.

L'*Experiència* va arrencar a València l'any 2007 quan Senior va començar a escriure les cançons que gravaria en directe i en analògic amb El Cor Brutal un any després a l'Uruguai, als mítics Estudis Sondor de Montevideo (amb 70 anys d'existència, els més antics d'Amèrica Llatina, i on han gravat artistes com Eduardo Mateo o Jorge Drexler). Tot va continuar durant el 2008 als Estats Units, mesclant les cançons a The Funeral House en Louisville (on es varen cuinar les primeres demos de My Morning Jacket i Palace Brothers) i masteritzant-les a Georgetown Masters en Nashville (on han masteritzat Neil Young, Townes Van Zandt, John Hiatt, Emmylou Harris o Kris Kristofferson).

L'Experiència Gratificant de Senior i El Cor Brutal ha estat editat per Malatesta Records i conté dotze cançons orgàniques i gens metafòriques sobre el pas del temps i les relacions personals. Es mou entre el powerpop de *Símtomes*, el rock de tota la vida de "Quan No Saps Lo Que Tens" i la cançó d'autor de "El Cant Del Consol", passant pels ambients jazz de "El Joc de Demanar" i el mig temps de "L'animal", incloent singles amb la singularitat de "El Signe Dels Temps" o "Himne Regeneracional".

Més informació: www.myspace.com/seniorthesinger